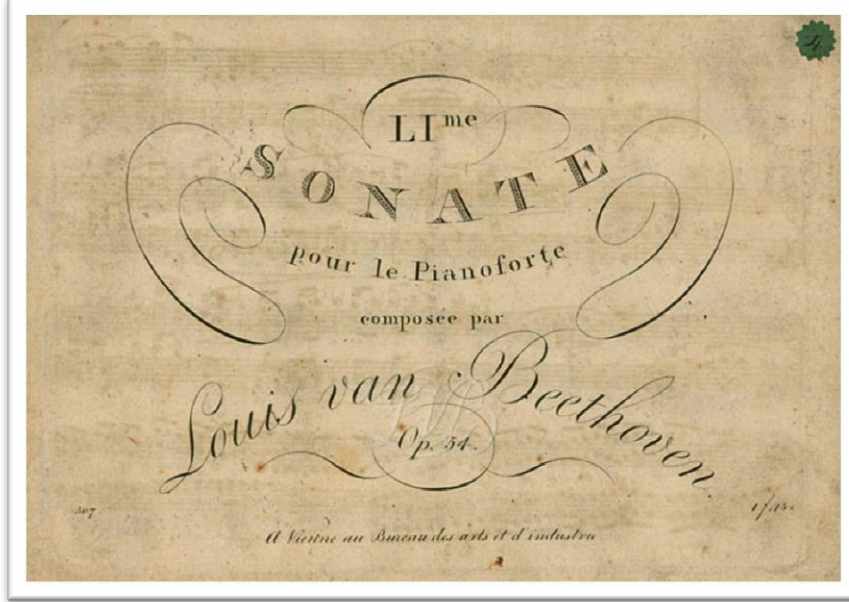

Piyano Sonatı No.22, Fa Majör Op.54

* In Tempo d'un Menuetto * Allegretto

Ünlü iki sonat, Waldstein ile Appassionata arasında, 1804 yılında bestelenmiş olan Fa Majör Sonat, iki bölümlü oluşuyla sonat şemasına da aykırı düşer. Ayrıca ilk duyuşta insanı saran özellikte olmamasına karşın, sonradan sezilen güzelliği yanında, Beethoven bu eserinde sonat formunu kendi kişisel anlayışına göre ele almış, çok belirgin ve keskin tarzda, ön planda sergileyerek ilgi çeken bir eser oluşturmuştur.

Piyanist Carl Reinecke'nin (1824-1910) belirttiği gibi çekici bir ikinci temanın eksikliği hissedilen sonatın asıl değeri duygusal yönde değil, modülasyonların detaylandırılmasına, motiflerin geliştirilmesinde ve dokudaki yerel kontrastlarda görülür. 1803'te Fransız çalgı yapımcısı Erard'un Paris'ten Beethoven'e hediye olarak yolladığı ve o zamana kadarki beş oktavlık piyanoları aşan zenginlikteki piyanoya karşın Beethoven, Waldstein Sonatı'ndan sonra 1804'te yazdığı Op.54 Sonat ile yeniden eski tip çalgılara dönmüş gibidir.

Sonatin Fa Majör tonda ve 3/4'lük ölçüde, menuet temposundaki 1. Bölümü, sade ve anlamlı, gerçek bir dans temasıyla başlar. Lied formunda gelişen tema, 24. mezürde iki sesli oktavlı hareketle bir trio görevini devralır...

2/4'lük ölçüde ve neşelice (Allegretto) tempodaki 2. Bölümde ise Bach'ı anımsatan iki sesli yapısıyla ve sürekli devinimi (perpetuum mobile) ile La Majör Op.26 Piyano Sonat'ın son bölümünü anımsatır.

(Süre 11')

<http://www.youtube.com/watch?v=yUOaRkGIBRM>

<http://www.youtube.com/watch?v=EjEp89AD6BK>

Kazım ÇAPACI